

ХРИСТИЯНСКА

МИСЪЛ

ISSN 1310-8654

БРОЙ 5 ГОДИНА XVII 2008 г.

ЦЕНА 0,70 ЛВ.

В БРОЯ

Пастор Иван ПОПОВ

**ДА
РАЗБИРАМЕ
БРАКА, КАКТО
БОГ ГО Е
ПЛАНИРАЛ**

Четете на стр. 3

Става ли бракът излишен?

Това

са новите реалности в съвременното българско общество. И за да сме „в крак“ с тези реалности, през март 2008 г. в Българския парламент бе внесен проект за нов Семейен кодекс.

Дебатът във връзка с този проект вече започна в медиите и в някои религиозни общности. От едната страна са законодателите, от другата са асоциации и църкви, загрижени за обществените ценности и морал. Според последните отрицателните страни на новия Семейен кодекс са много повече от положителните, като внесените промени не само ще нанесат удар върху и без това вече разкладения брак, но ще узаконят неморални и обществено неприемливи практики.

Кои са основните промени в новия Семейен кодекс? Най-съществените са въвеждането на брачен договор, който регламентира собствеността на имуществото, узаконяването на фактическото съжителство, улесняването на осиновяване на изоставени деца и либерализирането на развода.

„Обществото трябва да пренастрои ценностната си система и да приеме фактическото съвместно съжителство като нещо нормално в демократичното общество“, заяви проф. Огнян Герджиков.

„Фактическото съжителство ще навреди на обществото, ще разклати устоите на семейството и ще предизвика нежелани последици“, пък реагираха от Асоциация „Общество и ценности“.

Според вносителите на закона промените са изцяло в полза на децата, които се раждат на партньори, живеещи заедно без брак. Узаконеното съжителство, което става с подписите на двамата пред кмета на общината, автоматично ще осигурява бащинство на родените от връзката деца.

Възражението срещу този положителен ефект е, че узаконяването на съжи-

телството е доброволен акт и никога не може насилно да накара една двойка да мине дори през тази облекчена процедура.

Останалите критики срещу промените, отправени от асоциация „Общество и ценности“, са следните:

- Държавата ще оттегли своя ангажимент за защита на брака (от чл.3 от действащия Семейен кодекс отпада принципът за закрила на брака и семейството и принципът за трайност на брачния съюз).

- С публичния печат на одобрение, който правителството ще постави върху фактическото съжителство, пред обществото ще се заяви, че бракът е ненужен и излишен. Според авторитетни изследвания фактическите съжителства са кратковременни и домашното насилие при тях е изразено в по-голяма степен.

Жените и децата ще са най-уязвими.

- Ще се узакони полигамията. Възможността за регистриране на фактическо съжителство без наличие на развод, която новият Семейен кодекс предвижда, ще доведе до легализиране на полигамията в България. Това ще насърчи и ще задълбочи моралната деградация на личността, на семейството и нацията ни.

- Ще се узакони кръвосмешението. В проекта за нов Семейен кодекс при фактическите съжителства не съществуват ограничения. Роднини по права линия, братя и сестри, както и лица, страдащи от болест, която представлява сериозна опасност за живота или здравето на поколението или на другия съпруг (при положение, че той знае за тези болести), могат да узаконят връзката си като фактическо съжителство.

- Може да се очаква бум на разводите. Според авторитетни проучвания след приемането на бързия развод в западните страни, броят на разводите е нараснал значително. Едно от проучванията посочва увеличаване от 80%.

- Фактът, че дадено явление същест-

вува от години, не е аргумент за неговото узаконяване. Така след време може се узаконят и наркотиците, проституцията, хомосексуалните бракове и педофилията. Узаконяването на разрушаващи личността и семейството явления води до разрастването им, а не до решаването на проблемите на обществото и личността.

Според вносителите на проекта обществото ни все още не е узряло, за да се реши въпросът с узаконяването на съжителството между еднородни двойки, т.е. хомосексуалните връзки. Критиците обаче наричат този процес не „узряване“, а морално „загниване“.

Е, докато обществото ни „узрява“, каква трябва да бъде позицията на християните и на всички, които все още поддържат ценността на брака и вярват в неговата значимост?

Първо, църквите, както и всички общности и личности, които мислят различно, имат възможност да изразят своята гражданска позиция. С това може и да не променят законите, но ще предизвикат дебати, ще представят друга гледна точка. Особено християните! Те могат да направят това със самочувствие, защото макар да живеят в светска държава със светски закони, са живели на свят, който е Божий, в който няма по-добри стандарти от Божиите. Те са тук, за да бъдат „солта на земята“ и „светлината на света“.

Второто е по-трудно. Лесно е да изразиш несъгласие, да напишеш декларация, по-трудно е представиш алтернатива и да я защитиш на практика.

Църквите трябва да могат да защитят ценността на брака с начина си на живот. Християнските семейства с отношенията в тях и с децата, които израстват като възпитани и добри граждани на страната, ще са най-силният аргумент.

Това е най-голямото предизвикателство, което стои пред църквата.

ИМ

Статистиките показват, че в България почти всеки втори брак завършва с развод. През 2006 г. са сключени 32 000 брака, а разводите са били 15 000. През 2007 г. разводите са с 1500 повече. Затова пък браковете намаляват до 29 650. Около 30% от двойките в България живеят без брак. Повече от 51% от децата се раждат като извънбрачни. Само 8,3 % от българите смятат за неприемливо съжителството без брак.

Майка сред руините на училището, погребало сина ѝ.

Броят на загиналите продължава да нараства

Броят на загиналите от опустошителното земетресение в провинция Сечуан в Китай достигна 70 хиляди души, а над 20 хиляди остават в неизвестност. Това бе обявено на специална пресконференция на 27 май от говорителя на китайското правителство Гуо Уаймин. Той също така потвърди неофициалните до този момент данни, че броят на ранените е близо 400 хиляди.

Според американското геоложко дружество вторични трусове, достигащи шеста степен по скалата на Рихтер, продължават да разлюляват района. Вследствие на основното земетресение от 12 май и вторичните трусове, над половин милион души са загубили домовете си. *TransWorldNews*

Най-накрая Мианмар отвори вратите си

След като в продължение на няколко седмици управляващата военна хунта в Мианмар упорито отказваше всякаква международна хуманитарна помощ, в края на май склони да допусне завръщането на хуманитарните работници. Циклонът, ударил най-силно делтата на река Иравади, стана причина за смъртта - според официални данни - на над 80 хиляди души, а още близо 60 хиляди се водят за безследно изчезнали.

Християнски мисионерски и хуманитарни групи обаче твърдят, че броят на загиналите е може би далеч по-висок. Според неофициални данни той достига умопомрачителната цифра 1 млн. загубени човешки живота. *ХМ*

Християнки от Китай принудени да направят аборт

В две китайски провинции около 60 бременни християнки били принудени от властите да се откажат от неродените си деца и да абортират.

Това са данни на американска християнска организация.

Жените са били измъкнати от домовете им и са били закарани в клиника за аборти, където са били инжектирани с вещество, предизвикващо спонтанен

аборт. Някои са били бременни между 7-мия и 9-тия месец.

Причината за насилието е, че жените са от семейства, които посещават домашна църква, непризната от властите.

Призивът на християнската организация е за натиск върху китайското правителство, за да бъде спряна практиката на насилствени аборти. *ХМ*

76% от младежите ни не знаят за какво живеят

76% от младите хора на възраст от 16 до 20 години не могат да определят ценностите в живота си, сочи изследване на Института по психология към БАН, представено от ст.н.с. Антоанета Христова.

Те не са способни да кажат за какво живеят, кои са техните идеали и за какво се борят, за какво мечтаят и кои са враговете им.

51% отричат всичко, което предлагат родителите им, като търсят собствени решения. 14% са в абсолютна неопределеност и нямат свои търсения. 16% пък имитират напълно родителските стремежи и очаквания.

Ценностната система на младите хора в периода на прехода е много сериозно разклатена, коментира ст.н.с. Христова. Според нея тревожното е това, че сега българското общество се намира в най-дълбоките води на прехода, като още не е стигнало дъното му.

В момента у нас има пълно разместване на ценностите, като социалните правила и норми - скромност, учтивост, почит към възрастните, самодисциплина - отстъпват място на самореализацията на всяка цена.

Данните бяха изнесени по повод стартиралата Трета национална школа за докторанти и млади изследователи под надслов „Социалните науки за запазване и развитие на националната общност“.

Според ст.н.с. Христова държавата трябва да вземе мерки за измъкване от кризата, в която е затънало българското общество. Изтъкна още, че българското образование създава хора, които научават факти, но не и как да решават проблеми, каквато е философията на западното образование. Когато попаднат в сложна социална ситуация, тези знаещи личности могат да изживеят сериозен проблем. *mediapool*

50 хиляди българки годишно правят аборт

По официални данни всяка година 50 хиляди жени в България правят аборт. 40% от тях са на възраст между 15 и 19 години. Приблизително 50 хиляди майки годишно по своя воля се лишават от първия плач на своето дете. По неофициални данни в България броят на „неродените бебета“ е повече, отколкото на родените.

За да бъдат информирани младите момичета как да се предпазят от нежелана бременност, от началото на годината тръгна информационна антиаборт кампания с мото: „От теб зависи!“. Кампанията има за цел да информира тийнейджърите и техните родители за рисковете от аборта.

„Абортът винаги крие риск, защото това е операция. За съжаление може да се стигне и до стерилитет“, каза д-р Вяра Джонгова, акушер-гинеколог. *News.bg*

Загубата на 9,7 милиона живота на деца годишно остава неприемлива

Броят на смъртните случаи при деца под 5-годишна възраст е паднал по-ниско от 10 милиона и сега е 9,7 милиона. Това стана ясно от доклад на УНИЦЕФ.

През 1990 г. са умрели 13 милиона деца.

Според директора на УНИЦЕФ Ан Винеман това е историческо събитие. Но тя заявява, че „загубата на 9,7 милиона детски живота остава неприемлива“. Смята също, че повечето смъртни случаи могат да бъдат предотвратени.

Намаляването не е равномерно във всички райони по света. Напредък се забелязва в Латинска Америка, Централна и Източна Европа, бившия СССР, Източна Азия, Тихоокеанските държави, както и в някои страни от Африка.

С повече от една трета е намаляла смъртността при децата в Мароко, Виетнам и Доминиканската република.

Според международната организация това спадане се дължи на приемането на основни санитарни принципи като кърменето с майчино мляко в първите месеци от живота на детето, ваксинирането срещу едра шарка, даването на допълнително количество витамин „А“ и други.

От УНИЦЕФ заявяват, че от всичките 9,7 милиона случаи на детска смърт годишно, 3,1 милиона са регистрирани в Южна Азия и 4,8 милиона - в Африка.

Основната цел, която стои пред организацията, е намаляването на детската смъртност под 5-годишна възраст с две трети в периода между 1990-2015 г.

Векове наред светът се е опитвал да убеди хората, че тайната любов е по-вълнуваща от любовта в брака. Вярно ли е това?

Да разберем брака,
както Бог
го е планирал

Ако имаме предвид Божията воля, ще знаем, че изобщо не е така. Защо? Защото Божията воля за всяка брачна двойка е двамата да се обичат с всепоглъщащо духовно, емоционално и физическо привличане, което непрекъснато да расте през целия им съвместен живот.

Всъщност каква е Божията воля и Неговият план за брака? От Библията установяваме, че идеята за мъжки и женски пол е от Бога (Бит.1:27).

Това е удивителен творчески акт, чрез който Всемогъщият Бог поставя началото на прекрасната тайна на мъжествеността и женствеността, която да носи радост в живота им. Той създава различните полове не само заради разнообразието. По този начин всъщност разрешава първия проблем на човечеството - самотата (Бит.2:18-22).

Новото човешко същество, което излиза изпод ръката на Бога, е подобно на мъжа, но все пак - така различно от него!

Бог планира бракът да носи щастие, а не нещастие.

Как според Божия план трябва да започне бракът?

„Затова ще остави човек баща си и майка си, и ще се привърже към жена си, и те ще бъдат една плът“ (Бит.2:2).

Според Божия план бракът трябва да започне с изоставяне на всички останали връзки. Защо? За да се установят постоянни и стабилни взаимоотношения между мъжа и жената. Този текст обобщава цялото учение за брака в Писанията. Всичко друго само подчертава или разширява трите основни принципа, постановени тук, но не ги променя.

Знаете ли коя е главната причина за проблемите в брака днес? Това е незачитането някои от принципите, постановени в Бит. 2:24.

Кои са трите принципа за изграждането на успешен брак?

Оставяне на всички други връзки.

Кои връзки? Най-близката връзка извън брака е със собствените баща и майка. Естествено връзките на любовта с родителите и с другите близки остават. Но те трябва да отстъпят на заден план, така че мъжът да се посвети напълно и безрезервно единствено на жена си. Естествено също се отнася и за жената. Това означава и да отдаваме по-малко значение на другите неща - на работата, на кариерата, на къщата, на хобито, на талантите, на интересите, на гори и на църковната работа. Нищо в този живот не трябва да бъде по-важно от брака.

Бог казва, че бракът означава оставяне. Ако не си готов да оставиш всичко друго, никога няма да постигнеш онова вълнуващо единство в обичуването, което Той е определил за всяка брачна двойка.

Вторият принцип, който можем да научим от Бит. 2:24 е, че няма смисъл да оставяме, ако не сме готови да се привържем един към друг за цял живот.

Какво означава да се привържеш? Означава да станеш едно с другия. Привързването означава да се посветиш и отдадеш от цяло сърце - и интелектуално, и емоционално, и физически.

Третият принцип, който откриваме в Бит.2:24, е, че бракът, който Бог постановява при сътворението, трябва да направи двамата да станат една плът. За да се изпълни това, бракът трябва да бъде моногамен (еден мъж - една жена) и хетеросексуален (двамата да са от различен пол). Хомосексуалният брак, който днес се приема в някои среди, е разрушаване на плана на Твореца за свят съюз между един мъж и една жена.

Въпреки че далеч надхвърля физическото съединяване, "ставането една плът" включва и сексуалната интимност. Така че оставянето, привързването и познаването един-друг довежда до възникването на една нова същност, при която две личности се сливат в едно - в ум, сърце, тяло и дух.

Ако погледнем в Новия Завет, ще видим, че Светият Дух използва тайната от Битие 2 гл., за да обрисова една по-дълбока връзка - тази на обичуването между Христос и Неговата невеста - църквата. Това е план, положен от Бога в самото начало - толкова дълбоко, нежно, чисто и интимно взаимоотношение, което може да бъде използвано след това за образец на отношенията между Христос и Неговата църква. То е основата за живот, изпълнен с любов, върху която можем безопасно да градим.

Пастор Иван Попов

От 13-ти до 18-ти април в София се проведе семинар за справяне със скръбта с Женевиев Оруз, преподавател и практикуващ психотерапевт, професионалист с изключително богат опит. Семинарът е част от заочната учебна програма на Теологичен колеж „Стефан Константинов“, предназначена за пастори.

Успяхме да направим кратко интервю с Женевиев Оруз, а в статията по-году една от участничките в семинара представя някои от важните акценти в проведения семинар.

Смъртта е трагедия.

Тя се преживява мъчително от този, който си отива и от неговите близки. Как да се грижим за умиращ човек, как да помогнем на семейство, загубило любим човек, какъв е най-добрият

зов за помощ. Не бива да му даваме съвети как да се държи, защото рискуваме да се затвори в страданието си.

Третият етап е опитът да забави хода на нещата. Раздира се между две чувства - надеждата, че ще продължи да живее и усещането, че ще умре. Държанието му е по-спокойно и

Бихте ли казали няколко думи за себе си?

- Работя на две различни места. Преподавателка съм при Адвентния факултет в Колонж. Обучавам и бъдещи пастори в областта на комуникациите, т.е. как да работят за подобряване на човешките взаимоотношения, как да помагат за разрешаване на конфликти и пр. Преподавам и курс по пасторско изслушване - как да слушаме, без да осъждаме, без да задаваме нетактични въпроси и без да упрекваме другия. Преподавам също и начини на общуване с хора в края на живота им и с хора, преживяващи скръб. Паралелно с часовете в училище аз съм психотерапевт. Единадесет години работя в Адвентната клиника в Швейцария „Ла Линиер“, която се намира между Женева и Лозана. И тъй като вече официално съм пенсионерка, ходя там веднъж седмично за терапия.

Какво е скръбта?

- Скръбта винаги е в резултат на някаква загуба. Независимо каква е загубата, ясно е, че съществува липса и страдание. Интензивността на болката зависи от степента на привързаност. Ясно е, че загубата на любимото същество представлява най-жестокото преживяване в живота.

Защо трябва да се научим да преодоляваме скръбта?

- При скръбта се преминава през много и различни етапи. Всеки един от тях поставя човека в особено затруднение. И трябва да се знае, че той се нуждае от помощ.

Как един пастор може да бъде подготвен да помага на хората да преодолеят скръбта?

- Първо, трябва да разбере какво става, какви са процесите и през какви трудности преминава скръбящият. Но най-вече да приеме, че пътят на скръбта е сложен и дълъг.

Може ли вярата да ни помогне да преодолеем скръбта?

- Вярата е силна опора, която носи надежда. Тя намалява болката, но не я премахва.

Какво е вашето впечатление от българските пастори?

- Много мотивирани, видимо заинтересовани да научат колкото е възможно повече по въпроса за подхода към хората, преживяващи скръб. Една приятна група, с която имам удоволствието да работя.

Вашето пожелание към читателите на "Християнска мисъл"?

- Да имат интелигентно познание по темата, за която става въпрос, и съответно - правилно отношение към хората, които преживяват скръб.

КАК ДА СЕ ИЗПРАВИМ СРЕЩУ

СКРЪБТА?

начин да помогнем в такъв деликатен, но изключително важен момент? Как чрез присъствието и подкрепата си да придобием на това мъчително преживяване спокойствие, достойнство, надежда и възможност за споделяне?

Важно е да знаем психологически обусловените етапи, през които преминава умиращият човек:

Първият етап е отричането - „Не, само не аз!“, невъзможност да се повярва в неизбежната смърт, отричане на реалността. Как да реагираме като придружаващи? Да бъдем на разположение за споделяне и изслушване и да не се опитваме да убедим човека, че наистина умира.

Вторият етап е гневът - „Защо аз?“. Гневът на болния е насочен във всички посоки, възможно е да се държи лошо с всеки. Трябва да останем спокойни, да му дадем възможност да изрази чувствата си. По този начин той изразява своя

лобозно. Може да направи равностепенна на живота си. Трябва да помогнем на болния да уреди въпросите, които желае, да се срещне с хората, които иска да види, да намери мир с Бога и надежда за вечен живот. Нямаме право да му даваме фалшиви надежди, ако не знаем изричната Божията воля в неговия случай.

Четвъртият етап е депресията. Болният напълно осъзнава, че краят на живота е близо. Не вижда смисъл да се бори. Има нужда да плаче. Нашата роля е да го изслушваме и да го оставим да преживее личната си скръб, да бъде тихо присъствие. Той има правото да бъде тъжен, въпреки че може да е християнин и дори християнски пастор.

Петият етап е приемането. Болният е с ясен ум, разбира какво се случва с него, не се интересува от дребните детайли на живота, а само от най-важното. Това е най-добрият момент за примиряване със себе си

и с другите. Разговорите са много важни. Трябва да осигурим на личността възможно най-голям психически и физически комфорт.

Скръбта от загубата на близък може да се разглежда като процес. Той е наречен „пътят на скръбта“.

Въпреки че всяка личност е уникална и преминава през скръбта по свой начин, пътят на справянето с болката трае средно около две години. Всъщност това е пътят на изцелението и връщането към живота. Ето и описаните етапи:

1. Отричане. Личността отказва да повярва. Отричането на реалността може да има различна продължителност - може да е години или няколко минути. Затова понякога е необходимо да се види тялото на починалия, за да може да се премине през този етап. Пътят на скръбта е почти невъзможен за хора, които не са открили тялото на

починалия близък.

2. Гняв и агресия. Белязан е от агресивност и от чувство за вина. Някои хора имат нужда да викат, да обвиняват този, когото смятат за виновен. Нуждаят от защитено място, където да могат да изразят емоциите си, без да бъдат осъждани.

3. Мъка. Дълга емоционална фаза, в която съзидателни са необходими. Добре е хората да плачат. Това освобождава. Човекът в скръб има нужда да бъде прегърнат независимо от пола си.

4. Страх. Личността, преживяваща скръб, има страх, че ще остане завинаги самотна, че нищо вече няма смисъл.

5. Рационализиране. Човекът постепенно осъзнава реалността - осъзнава загубата, вече не я отрича. Това е необходим етап.

6. Глобално приемане. При глобалното приемане носталгията по загубата присъства, но с много по-малко страдание. Животът

започва да се завръща. В този момент вярата е голяма подкрепа. За хората, които нямат вяра, е трудно да достигнат до този етап и те по-трудно намират мир.

7. Възраждане. На този етап личността вече е способна да се привърже отново и да каже да на живота. Може да създаде нови връзки, да пътува, да има приятели, да работи, да излиза.

8. Прощението. Първо на самия себе си - прощение, че не сме могли да попречим на смъртта, прощение на починалия, че ни е напуснал.

9. Да се намери погърбът. Това е краен етап. Много хора никога не стигат до него. Всичко положително от предишната връзка се запазва и се превръща в скъровен спомен. Това означава, че човекът е узраснал, че е устоял въпреки всичко и е намерил пролом в стената на скръбта.

Продължава на стр.6

Наистина ли искаме тази врата да се отвори, колкото е възможно по-скоро? Докато си говорех със своя син за скорошното идване на Христос и за новата земя, той ми каза нещо подобно: „Татко, не е честно. Аз си имам някои мечти, които бих искал да се случат на тази земя, преди да стана готов за новата. Ти си живял тук много по-дълго от мен. Аз още не съм се оженил и има някои други забавни неща, които сега ме привличат дори повече, отколкото новата земя!“

И аз се запитах: „Провалил ли съм се в това да направя новата земя достатъчно привлекателна за моя син? Защо тази му изглежда по-привлекателна от другата, за която се навяваме? Дали пък новата земя не е желана само от онези, които са в по-напреднала възраст, или са „неудачници“ и „губеци“ на тази? Дали не е мечта само за онези, които страдат, преживяват нещастни обстоятелства или не могат да се справят тук?“

Много често младите хора формират разбиранията си за новата земя въз основа на това, което виждат и преживяват по време на богослуженията в събота. Ако у тях остава впечатлението, че те са прекалено дълги и отегчителни, обикновено получават погрешна представа и за бъдещата нова земя. Ако тя ще прилича на някои от службите ни тук, тогава младите хора могат да стигнат до извода, че небето е крайно непривлекателно място.

Всичко е заради Него

Нашите представи за новото небе и новата земя много често не са нищо вълнуващи, нито привлекателни. И една от причините за това е следната: просто не успяваме да добием достатъчно адекватна визия за характера на Бога. Ако Го представяме по такъв гравещ начин, че хората да имат желание да бъдат в Неговото присъствие, да

получават още и още от благодатта Му, тогава те ще жадуват да бъдат с Него. Ако обичаме някого, непрекъснато копнеем за времето, в което ще бъдем заедно.

Моята майка живее много далеч от мястото, където живее сега. Тя ме обича. Моли се за мен и с нетърпение очаква минутите, през които можем да си говорим по телефона. Баща ми разказва, че когато очакват да ги посетят, това буквално променя живота ѝ. Тя се чувства по-здрава, получава прилив на енергия, животът ѝ се изпълва с повече смисъл, започва да готви много и вкусни неща и ги слага във фризера. Целият ѝ живот се променя, защото очаква някого, когото обича, да я посети много скоро.

Говорейки за новата земя, моята любов към Исус става центърът на всичко. Трябва да положим повече усилия, когато представяме красотата на нашия Спасител по време на богослуженията. Ако децата ни, членовете на църквите ни и посетителите обикнат чудесния Бог, в Когото са повярвали, тогава новата земя би била желано място, с което никое друго не може да се сравнява.

Не можем да си представим Бога

Това, което Бог е приготвил, е по-добро от това, което мога да си

представя: „Каквото око не е видяло и ухо не е чуло, и на човешко сърце не е дохождало, всичко това е приготвил Бог за онези, които Го обичат“ (1 Коринтяни 2:9). То е отвъд нашето най-развихрено въображение. Не е възможно да се опише с човешки език.

Йоан прави опит да представи онова, което е видял, след като има привилегията да хвърли бегъл поглед към новата земя. Той избира да говори в стил „не ще има вече“. „И море нямаше вече“. „Той ще обърше всяка сълза от очите им, и смърт не ще има вече; нито ще има вече жалеене, нито плач (...) първото премина“ (Откровение 21:1,4).

Каквито и хубави неща да ни предлага тази земя, новата е несравнимо по-добра!

Много е интересно да отбележим, че едно от първите неща, за които говори Йоан, е че там няма море. На малкия остров Патмос той е затворник и постоянно вижда морската шир като бариера, която го отделя от любимата му църква, от приятелите му и от останалите вярващи. Но в неговия поглед към новата земя първото, което вижда, е че няма море! Без повече отделияне!

В своето описание на новото небе и земя Йоан използва много позовавания на Стария Завет. Специален интерес в това отношение представляват първите глави от книгата „Бытие“. Например отсъствието на смърт, на сълзи, на жалеене, на страдание; отсъствието на проклятие, присъствието на дървото на живота, пребиваването на самия Бог с хората. Всичко това предполага връщане към Едем, пълно възстановяване на творението.

Наистина, най-голямата радост на новата земя ще бъде, че „ще гледаме лицето Му“ (Откровение 22:4). „Ето, храмът на Бога е с човеците; Той ще

обитава с тях“ (Откровение 21:3).

Всяко поколение християни трябва да представя привлекателната сила на новата земя чрез език и картини, разбираеми от съвременниците им.

Едно нещо си остава най-точно: каквото и да успее да си представя в своето въображение, Бог е приготвил нещо още по-добро за Своите деца. Никой не може да си представи Бога! Каквито и хубави, и прекрасни неща да ни предлага тази земя сега, новата винаги ще бъде несравнимо по-добра! Всичко ще бъде преобразено. Природа, човечество - всичко! „Ето, подновявам всичко!“ (Откровение 21:5).

На езика на 21-ви век новото небе означава: без терористични атаки, без СПИН, без птичи грип, без „луда крава“, без рак, без болници, без здравно осигуряване... И без повече изплащания на заеми, защото Бог ще е приготвил жилище за всеки от нас. Прекрасен дом, приготвен лично от Исус! (Йоан 14:2).

Там ще има неограничени възможности за осъществяване и развиване на нашите дарби и таланти. Само помислете за своето пътуване през Вселената! За срещите си с хора от всички векове, включително и с героите на Библията! Представете си как ще слушате изпълненията на най-добрите музиканти, оркестри, хорове!

Накратко новата земя означава радост, приключения, открития, красота, веселие, вечен празник с Едн, Когото обичаме и копнеем да видим: с Исус! Новата земя означава истински живот. Животът на неограничените възможности. Великата борба ще е свършила и грях няма да има повече. Всичко в живота и неживата природа ще провъзгласява, че Бог е любов! И Той ще царува завинаги.

Колко време още бихте искали да чакате, за да започне този живот?

(2 Петрово 3:13; Исая 35; 65:1-25; Матей 5:5; Откровение 21:1-7; 22:1-5; 11:15).

НОВАТА ЗЕМЯ

Артър Стийл*

Вратата, на която хлопаме
през целия си живот, скоро
ще се отвори за последен път.

К.С.Луис

* Артър Стийл е президент на Евро-Азиатската дивизия в Москва, Руската федерация
Превод: Мария Василева

Може би свързваме израза „духовно оттегляне“ с отдръпване от света, нещо като аскетично оттегляне от живота. Но за младежите от Западната област „духовното оттегляне“ беше живо преживяване, включващо общуване, размислене върху Божието Слово, почивка и изпяване на вярата в социални акции.

В късния следобед на 2 април пристигнахме в удивително красиво място - подножието на Белоградчишките скали. В Белоградчик църквата е малка, но хората са много мили и задружни! Посрещнаха ни топло и бяха направили така, че да ни е максимално удобно и уютно. Всички се

Моменти на наслада на чистия въздух и зеленината...

почувствахме добре приети.

Мотото на срещата беше „Духовно изграждане“. Говорител бе п-р Венци Панайотов - директор на Теологичния колеж, който с много внимание и търпение ни помогна да се замислим и да погледнем под друг ъгъл познати за нас неща. Основната идея беше за отправната точка на християнина. Дискутирахме и върху вълнуващи ни въпроси - щом животът е труден, можем ли да бъдем щастливи, кое е абсолютът в нашето върване и кое не е.

Групата младежи от Западната област пред екзотичните белоградчишки скали

Духовно оттегляне

Съботата беше определена като ден за младежка конференция. Имахме възможност да отгледим слава на нашия Бог чрез песни, молитви и духовни размисления. Радостно беше, че в богослужението се включиха и хора от града.

Природата на Белоградчик ни позволи да се отърсим от ежедневните грижи и да се докоснем до миналото и културните забележителности. Посетихме Белоградчишката крепост, осеяна с множество причудливи скални форми, наименувани от местните жители като Заека, Хайдут Велко, Слона, Кучето, Ученичката и много други.

На следващия ден посетихме най-голямата пещера в България - Магурата. Всяка зала носеше

следите на уникална история.

Следобедите протичаха под формата на акция в града - боядисвахме една площадка за отдих. Няколко момчета варосаха коридор в частен дом, а други сваляха стари афиши и плакати. Посетихме детския дом в града и занесохме подаръци от АДРА за малчуганите.

За всичко това сме благодарни на Бог, както и на местната църква. Благодарни сме също за перфектната организация на Петя Гоцева, младежки ръководител на Западното съединение, и на проповедника на църква Белоградчик - Ростислав Магеров.

Мартина Георгиева

КАК ДА СЕ ИЗПРАВИМ СРЕЩУ СКРЪБТА?

Продължава от стр. 4

Пътят на скръбта засяга не само загубата на близък човек, но и всяка загуба, която преживяваме. Всяко заминаване, всяко отхвърляне, всяко преместване, всяка смяна на работното място, всяко раждане, всяко заминаване на дете, всяко разочарование, всеки край на някоя връзка, всеки развод и всяко излизане в пенсия представяват един край, една поставена точка в нашия жизнен път, където губим нещо, но и където се появяват нови перспективи.

Съпровождането на хора в скръб - умиращи или преживели загуба - е дейност на ангажиране и любов, на която всички трябва да се научим. Да осигурим психологическа и морална подкрепа, да бъдем на разположение, да изслушваме с търпение, да бъдем до нуждаещите се в техните най-тежки моменти - това е привилегия и благословение.

Росана Русева,
гр. Варна

ПОД КРИЛАТА НА СЛЪНЦЕТО

Корабът пристигнал в Антарктида на 24 декември 1928 г. Ричард Бърт и неговият екипаж от 41 души разтоварили провизии за „Малката Америка“ - мястото, където щели да престоят следващите 14 месеца. Когато пристигнали, слънцето греело на хоризонта през всичките 24 часа от денонощието. Докато мъжете работели, могли да разберат кое време на деня е само ако гледали часовниците си.

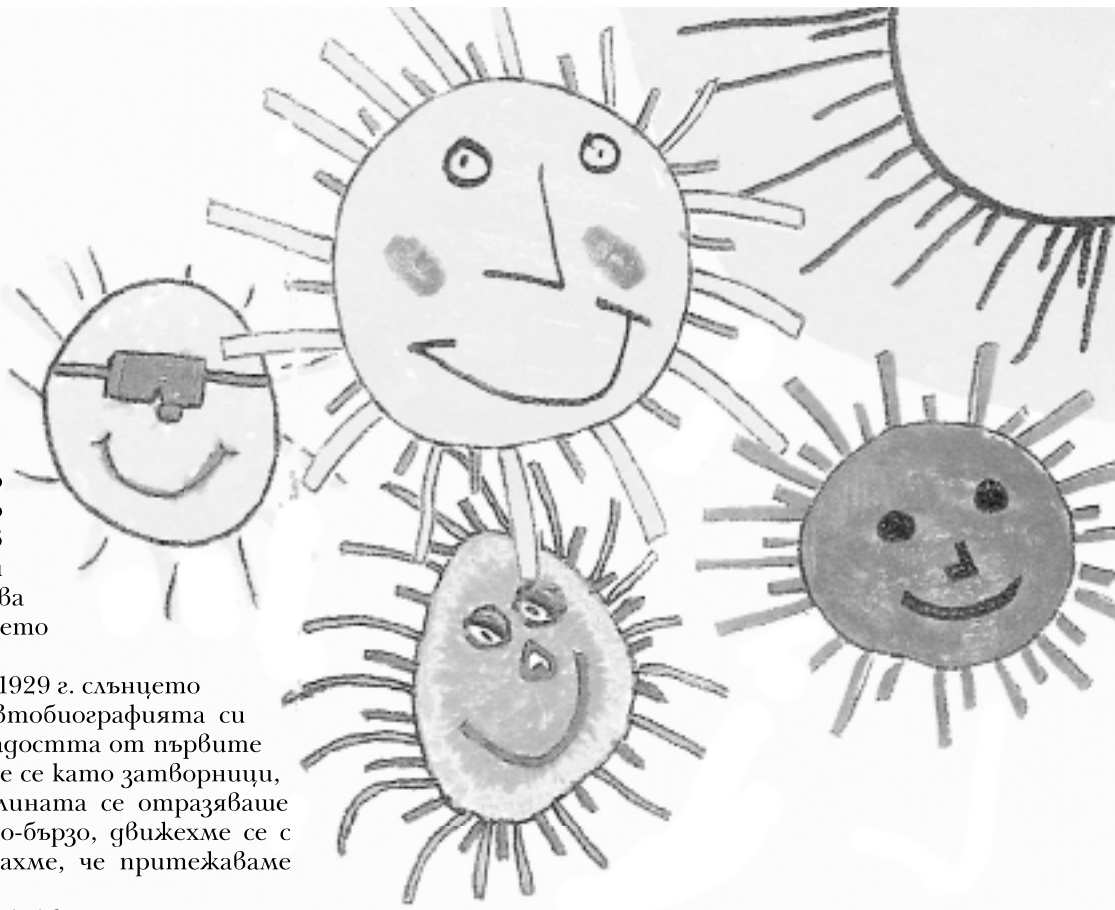
След това денят започнал рязко да намалява и през април слънцето се загубило от погледа им. Живели в постройките, свързани с подземни тунели в продължение на пет месеца. През това време както моралът, така и здравето на тези хора рязко се влошили.

И след това изведнъж на 20 август 1929 г. слънцето се върнало. Нормън Вогн пише в автобиографията си следните думи: „Как мога да обясня радостта от първите дни на слънчева светлина? Чувствахме се като затворници, които са получили помилване. Светлината се отразяваше в лицата и в душите ни. Ходехме по-бързо, движихме се с енергия, която въобще не предполагаме, че притежаваме преди това.“

Не приемаме ли слънцето като някаква неотменима даденост - като нещо, което ни се полага?

То притежава невероятни свойства, които оказват благоприятно въздействие върху тялото, които лекуват и оживотворяват. Слънцето убива бактериите, помага на тялото да изработва витамин D и подобрява функциите на хипофизата, на хипоталамуса и на епифизата. Нещо повече, то е жизненоважно и за кръвта. Прост факт е, че организъмът ни всъщност не може да функционира без слънце (както впрочем не можем да функционираме и без „Слънцето на правдата, което носи изцеление в крилата си“ - Малахия 4:2).

Слънчевата светлина увеличава и активността на черния гроб. Това означава, че чрез допълнителната светлина преждевременно родените бебета могат по-бързо да се въз-

становят - преди да се увреди мозъкът им или да се стигне до смърт.

Стоматолозите потвърждават, че слънчевата светлина прави зъбите съвсем различни. При хора, изложени на слънце, те са в много по-добро състояние.

Затова - и зиме, и лете - всеки ден излагайте на слънце поне лицето си.

За да започнете правилно деня, защо не се събудите достатъчно рано - още утре сутринта - и не наблюдавате как слънцето се издига над източния хоризонт, за да поздравите света с чудесни цветове, със своята мощна енергия и целебни лъчи?

къде сбъркахме?

Тя: Писна ми! Прибираш се и не казваш нито дума! Дори не ме питаш как съм. А аз си мислех, че като се омъжа, ще бъда щастлива и винаги ще ме обграждаш с внимание както в началото. Всъщност ти мислиш само как да се прибереш по-късно, за да прекарваш колкото се може повече време с دوستите си приятелчета и колкото се може по-малко с мен. Кажу нещо! Стига си мълчал като риба!

Той: И на мен ми писна! Всяка вечер чувам едно и също хленчене: „Не ми говориш, не ме обичаш, не прекарваш достатъчно време с мен!“. Как да ти говоря, като ти още от вратата ме затрупваш с обвинения. Искан да имам право на собствен живот. Мислех си, че като се ожена, ще имам уютен дом, където да си почивам и да каня приятелите си. И че няма всяка вечер да ям притоплени клофтеа от магазина. Не ме предизвиквай, че ако си отворя устата...

Това звучи ли ви като диалог на щастлива млада двойка, която само смъртта може да раздели? На мен определено не. Бих им дала не повече от година, вероятно само няколко месеца след раждането на първото им дете, с което биха се опитали да запълнят пропадлата помежду си.

Живее в едно село на около 5 км от Велико Търново. И като се огледам около себе си, виждам или разведени майки с деца между 1 и 3 години, или съжителства без брак. Чудя се как ли е в големите градове. И то в страна като България, където "цивилизацията" още не се е развихрила в пълната си сила!

Питали ли сте се защо днес хората се развеждат толкова често и толкова лесно? Бракът се възприема като ресторант, в който, ако не харесаш вечерята, веднага можеш да си поръчаш друга. Или като греха, която захвърляш в килера, щом ѝ мине моятата. А изразът „Докато смъртта ни раздели“ вече звучи смешно, ако не и като чиста пошгревка.

Къде сбъркахме? Струва ми се, че диалогът в началото може да ни подсказва нещо. Забелязахте ли, че в него всеки мери другия със себе си? И двамата говорят за това, какво те самите искат или очакват. И затова допускат две основни грешки:

Първо, имат фалшиви и нереалистични очаквания за брака.

Второ, обвиняват другия за несъществуващото на собствените си незрели очаквания.

Спомнете си за Адам и Ева. И двамата очаквали безоблачно щастие, но искали то да дойде от само себе си - без да полагат усилия. Оставили се да ги водят единствено желанията им за удоволствие. И щом се сблъскали с реалността на нереалистичните си очаквания, съвсем по детски обвинили „мама и татко“ за неуспеха - в техния случай Бог.

Той: „Жената, която си ми дал за другарка, тя ми даде от дървото и ядох“ (Битие 3:12).

Тя: „Змията ме подмами и ядох“ (Битие 3:13).

всичко“. След като човекът изхвърля Бога от центъра, там трябва да се постави някой. И като не намира по-достоеен, човекът поставя себе си. В наши дни е съвсем нормално всяка постъпка да се оправдава с неизпълнено желание или изискване: „Ами, разведох се, защото не искаше да ме изслушва“; „Ударих я, защото не беше съгласна“; „Изхвърлих му багажа, защото ме бесява“; „Убих я, защото ми изневерява“. И тези желания и изисквания стават все по-неконтролируеми и все по-силно завладяват човешката душа, защото няма кой да ги ограничава и да ги насочва към по-висши цели. С Бога си отиват и моралът, и ценностите, и благородството на характера, и чистотата на душевността.

И все пак не всичко е загубено. Ние изхвърлихме Твореца от сърцата си, но Той не ни обърна сърцето гръб! „Ето - казва Бог, - стоя на вратата и хлопам; ако някой чуе гласа Ми и отвори вратата, ще вляза при него и ще вечерям с него и той с Мен“ (Откровение 3:22). Истинската любов, която единствена може да запази целостта на брака, е жива

С други думи, „Аз исках да ям - ти ми даде леца; но сега трябва и да я готвя, а това определено не ми харесва; следователно ти си виновен“. Такава е позицията на консуматора, който мисли само за това, как да задоволи желанията си. И ако не получи нещата, които иска, виновен е не самият той и прекалените му изисквания, а онзи, който не ги задоволява. Съответно в брака - партньорът.

Това е консуматорското отношение във всяка житейска сфера и то е пряко следствие от максимата: „Аз съм центърът на

и нейният Източник е готов да я излее в изобилие в душата и живота на всеки, който Го помоли за това: „Ще ви дам и ново сърце, и нов дух ще вложа вътре във вас. И като отнема каменното сърце от плътта ви, ще ви дам меко сърце“.

Тази любов не казва „Аз искам!“, а шепне: „Как да те направя щастлив?“. Това е любов даване, любов жертва, която мисли за доброто на другия.

„Бог препоръчва Своята любов към нас чрез това, че когато още бяхме грешници, Христос умря за нас“ (Римляни 5:8)

Такава ли е вашата любов? Ако не е, бракът ви е в опасност. Събудете се!

Йорданка Димитрова
Плевен

ЩЕ СЕ МОЛЯ...

за своето семейство

Да израснем заедно

Не става само с ядене, трябва и вестник! Така бих перифразирала онази всеизвестна реклама, в която израстването се измерва с набъбването на сметката в банката. В духовния свят също не става само с ядене. Трябва и вестник - тоест работа за Бога. Вестникът двет години беше моята работа за Бога. Даде ми повече, отколкото висшето ми образование и докторатът. Преди това не си и представях, че ще служа на Божието дело по този начин. Със сигурност всеки, който иска да се развива в християнския си живот, трябва да открие своето специално място за действие.

Разбира се, през цялото време работех с мисълта за вас, читателите, и за вашите нужди. Знам, че на някои от вас вестникът е бил толкова полезен, колкото и на мен. Бог благославя делото Си. Така ще бъде и занапред с новия главен редактор. Теодора Николова е историк по образование и член на Адвентната църква от 17 години. От месец април тя поема грижата за вестник „Християнска мисъл“.

Нека с взаимна полза и подкрепа, както и с благословеното ръководство на новия главен редактор продължаваме да вървим към Небето!

Петя Накова

Пожелаваме и на Люси, която работи прекрасно за издигането на духовните истини във вестника, Бог да благослови пътя ѝ!

„Дишай свободно!“ - се казваше в една друга реклама. Това е, което направи Петя Накова с вестник „Християнска мисъл“ - внесе свобода и свежест. Нейната редакторска работа е като онези ментови бонбони, които ти помагат да дишаш и да се радваш на вярата си. След нея поемам един съвременен християнски вестник с ясна физиономия. Благодаря ѝ за ентусиазма и посветеността, с които работи. Благодаря ѝ за готовността да продължи да помага със съвети и материали. Благодаря ѝ за мрежата от сътрудници, които наследявам.

Петя, всички ти желаем много успехи в твоите нови занимания и удовлетворение от изпълнената работа!

Теодора Николова

Петя Накова - вече бивш главен редактор на в. „Християнска мисъл“. Работи за вестника през последните 9 години.

Люси Младенова - бивш член на редакцията.

Теодора Николова - новият главен редактор на в. „Християнска мисъл“.

вестник ХРИСТИЯНСКА МИСЪЛ

Месечно издание на ЦАСД-България

Главен редактор: Теодора Николова

Редакционен съвет:

Александър Филипов, Цанко Митев

АДРЕС: 1839 София, кв. „Враждебна“, ул. „8“

№49; тел. 840 62 53; e-mail: vestnik_xm@abv.bg

ISSN 1310-8654

профили

Светлин Ненов

разговор с един художник агвенцист...

Светлин Ненов е роден на 19.10.1961 г. във Варна. Завършил е живопис във ВТУ „Св. св. Кирил и Методий“ през 1987 г. Оттогава живее и работи в родния си град.

До тази учебна година е преподавател по изобразително изкуство в СУИ „Д. Христов“. Светлин Ненов е носител на национални и международни награди:

III Награда за живопис на Националния конкурс на морска тематика (1992 г.);

II Награда за живопис на Националния конкурс на морска тематика (1996 г.);

I Награда за живопис на Националния конкурс на морска тематика (1998 г.).

През същата година художникът печели и III награда на международното биенале на морска тематика „Марина ‘98“ в Одеса (Украйна, 1998 г.).

Сред изложбите на автора в чужбина са тези в галерия „Кун-

стмикс“ (Хортен, Норвегия, 1991 г.), в Осло (Норвегия, 1994 г.), както и участия в артпанаири във Варна и Истанбул. Художникът работи главно в областта на живописа. Светлин Ненов и съпругата му са членове на ЦАСД - гр. Варна.

Авторът за себе си
Изкуството винаги е било опора за хората, дори и в трудни моменти. Аз винаги съм се стремил с картините си да разтоваря зрителите от негативното в живота и да ги накарам със съпреживяването на творбата да се почувстват щастливи. Може би съм го постигал несъзнателно - чрез избора на светли и колоритни гами, които внушават хармония и оптимизъм. Това си личи във всички теми, които разработвам паралелно - в платната с религиозна тематика, в балетната тема, в маринистиката и в цикъла, наречен от мен „Новият Едем“. За мен творецът е човек, който трябва да е сред духовния елит на обществото, да работи за утвърждаването на християнските ценности и

„Лодки“

„Кръговрат“

добродетели. Това е особено необходимо в днешното постмодерно и егалитарно общество, в което понятията за добро и морал се размиват. Един от начините хората да бъдат привлечени отново към християнските ценности е известните хора в обществото да ги популяризират с живота и изкуството си.

„Общуване“

Какво е най-трудно за теб в кариерата ти?

Да откриеш себе си в изкуството и да бъдеш разбран от хората. Да откриеш приятели, които да те ценят и приемат такъв, какъвто си (за моите колеги аз съм странен и неудобен заради вярата си и защото не пия и не пуша). За хората от църквата съм непонятен, защото нямам еднозначен и опростен подход към проблемите

на деня и духовните ми търсения не са заключени само между вегетарианството и ходенето на църква в събота. И така се чувствам малко в безтегловност между два свята, но може би това е моят кръст.

Какви са предпочитаните ти теми?

Морето, балетът, цветята, старите български къщи. Напоследък работя абстрактна живопис, предназначена за интериорни пространства (къщи, офиси и хотели).

Как определяш своя стил?

Полуабстрактен експресионизъм.

Ти си признат художник. Каква е тайната на твоя успех?

Любовта към това изкуство и желанието да помогна на хората да станат по-добри чрез досега с него.

Какво прави щастлив един художник?

Възможността да твори и да радва хората. Когато види картината си, намерила своето място в нечий дом, като че ли е правена точно за това място. Възможността да преподавам и да подготвям кандидат-студенти по архитектура и дизайн.

Как твоята вяра влияе върху гледната ти точка за изкуството?

Вярата ми помогна да разбера, че човекът на изкуството трябва да е не просто известна личност, но и морална личност, духовен водач и коректив в обществото, каквато е ролята на истинската интелигенция.

Какво те направи агвенцист?

Оправданието чрез вяра, Божието Слово и цялостният подход към 10-те Божии заповеди.

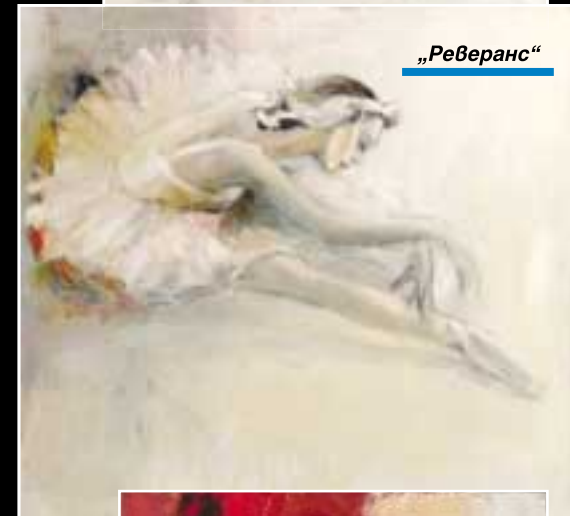

„Причастие“

„Подготовка за танц“

„Реверанс“

„Подготовка за танц“

„Отплаване“